

## Perfils Sindicals

# Reincidències lamentables

El poble català, d'uns quants anys ençà ha hagut de sentir damunt de les seves carns sensibles de poble culte i progressiu, el giavi de dues obstinacions malèvols. Dues obstinacions polítiques que malgrat llur antagonisme no persegueixen altre cosa que un mateix fi i llurs afanys eren moguts per un mateix propòsit; avortar i debilitar tots els progressos d'emancipació que podés aconseguir el poble en les qüestions socials. El catalanisme per un cantó i el lerrouxisme espanyolista per l'altre, han constituït per al poble obrer català els dos obstacles més grans que s'han interposat al seu pas per tal d'esterilitzar tot anhel de reivindicació social.

L'home davant dels problemes que se li presenten s'inclina al cantó espiritual o bé per al cantó material, segons el seu temperament o posició econòmica. Hi ha qui les seves actituds les mou i les orienta al cap, i hi qui les seves actituds les regeix les necessitats fisiològiques del seu estómac. El catalanisme reaccionari i el lerrouxisme, espanyolista demagògicament revolucionari, tots dos moviments al servei del capitalisme, han absorbit, en tot el que va de segle, la voluntat dels obrers catalans. L'obrer que es sent seduït més aviat per les coses de l'esperit, es convertia en esclau de la política negativa del catalanisme. L'obrer que la indigència de la seva llar el feia ésser un home d'ides extremes, en el lerrouxisme revolucionari trobava el vehicle per a correr afanyosament al darrera de les seves ambicions d'emancipació social. Els «cambós», mentre llur preocupació primordial són els negocis bancaris i comercials, sempre han fet veure que llegien els clàssics de la Grècia culta. Els «lerrouxistes», mentre llur afany no és altre que servir delictuosa al capitalisme, sols puguin omplir abundantment llur estómac en mig de voluptuoses orgies, sempre han fet veure que han hagut de passar amb el rudimentari tros de pa i el tall de butifarra. Però ni els uns llegien els clàssics, ni els altres passaven amb el tros de pa i butifarra. En l'àpat de celebració de llurs èxits al entorn de la taula plena de fragulents menjars, s'asseien darrera de les cortines del secret mal dissimulat, aquells dels estòmacs famolencs del pa i de la butifarra que s'atipaven pagant aquells altres assistents que públicament demostraven tenir tant d'amor per al classisme. Mentrestant els obrers al carrer seguien barallant-se empesos per dos conceptes negatius; el catalanisme i el lerrouxisme espanyolista. Uns esgrimint la dialèctica sentimental de la pàtria; altres esgrimint la dialèctica materialista de la igualtat social. Perfidament mal aconsellats i mal dirigits, les necessitats espirituals dels obrers catalans i llurs exigències de llurs estòmacs materialistes, no s'han pogut aplegar i conjugar mai sota un mateix pla de lluita per a la consecució d'aquests anhels.

L'adveniment de la República no foragità del tot aquest equivoc. Persistí, encara, entre els obrers la lluita fratricida i irreconciliable, lluita alimentada pels falsos patriotes i enmascarats apostòls d'un revolucionarisme moribund. La lluita de reivindicació dels obrers de Catalunya, seguia éssent talment com els caps de l'au Fenix llegendària, d'un desesperant i tràgic antagonisme. Qui es sentia atret per al verd vegetarià, qui es sentia corprès davant d'uns menjars carnívors. Qui és per damunt de tot paladís de la llibertat del seu cos i de la justícia del seu estómac.

Fou en l'inici de la guerra actual, que assola el nostre país, producte de la subversió de les classes adinerades d'Espanya contra els poders vacil·lants democràtics estatals, que els patriotes i els socials

s'adonaren de la connexió que existeix entre aquests dos problemes per a llur consecució, de la llibertat de la pàtria i de la igualtat entre els homes. Per això l'espanyolisme de Lerroux i el catalanisme de Cambó, ambdós moviments fills d'un mateix egoisme i d'odi contra el poble treballador, es trobaven al costat dels insurrectes aixecats en armes, traïdors a la pàtria. Foragitats de la vida política de Catalunya els lerrouxistes i els cambós, per la réplica contundent del poble conscient obrer, semblava com si talment aquelles polítiques d'obstinació malèvola no havien de reneixer mai més. Però, com les males herbes, es veu que tenen les arrels molt fondes, i el lerrouxisme i el cambonisme, amb altres noms però, amb idèntics procediments, han tornat afluir a la vida política de Catalunya.

Les paraules de Casanoves a Perpinyà, producte d'un atac d'ira i de despit, ens demostra quins són els «cambós» d'avui. De «lerrouxistes» no en manquen a la nostra reraguarda que silenciosament van preparant i estenent la xarxa de llurs malèvols intencions. Uns i altres, altra vegada, amb un separatisme insipit i un centralisme ebsorvent, pretenen dividir les masses obreres. No tindrà però, cap eficàcia la nostra actuació si ens limitem a protestar d'aquestes reincidències lamentables. Hem de buscar les causes o sígui les arrels que alimenten aquestes polítiques a fi de fer impossible que prenguin increment.

De la Constitució actual federable, hem de fer per manera que es converteixi en Constitució federal. Així el catalanisme i l'espanyolisme no trobarà cap camp en el qual puguin arrelar. Aquesta ha d'ésser la nostra actuació!

*Hi ha una ofensiva que els nostres soldats tot l'hivern hauran d'aguantar; l'atac del fred. Tan brutal i mortífer com pugui ésser-ho cap arma bèl·lica. I és una ofensiva que com les altres hauran de guanyar. Però, que aquesta ofensiva es guanyi amb més o menys bones condicions ja no depen, solament, dels nostres combatents. Ells davant del fred com davant del canó, mostraran llur fermesa. Ells sota la pluja com sota la pluja de foc i metralla dels avions de la invasió, mostraran llur heroïsmes. Ells sobre la neu com davant dels fusells de l'enemic, mostraran llur voluntat inquebrantable de vèncer. A la reraguarda, però, no s'ha d'abusar massa de la fermesa, de l'heroïsmes, i de la voluntat dels nostres combatents. De la mateixa manera que els suministrem els potencials bèl·lics, hem de lliurar-los els abrigalls per a combatre amb més bones condicions les inclemències del temps.*

*Robes i peces d'abric per als nostres combatents dels Fronts de lluita!*

*Afanyem-nos! Decidim-nos! La batalla del fred l'hem de guanyar.*

*L'Agrupació Local de S. I. A. Rambla de F. Pi i Margall, 23 té obertes les seves oficines per a rebre les vostres aportacions en roba i en metàl·lic que tingueu a bé a fer.*

## Els indiferents

Pitjor que els enemics declarats a la sagrada causa que per la independència nacional manténim, hom pot conceptuar els indiferents d'ella. L'home que sota una nominal indiferència amaga els seus sentiments vers el drama que viu el nostre poble, és més temible que no pas aquell que a l'altra banda de les línies sinuoses dels fronts ens fan, despietadament la guerra més inhumana.

En la guerra i més en la nostra que a més d'estar en joc els valors incalculables de la riquesa del nostre sol i del nostre envejat clima, hi ha en joc l'honradesa i dignitat nacional, fa més mal un arronçament d'espatlles que no pas els fusells que

ens té encarats la traïció. En les guerres com la nostra que els valors morals tenen una forta preponderància per damunt dels valors materials, els indiferents no poden justificar-se en nom de cap sentiment.

Hi ha qui vol demostrar amb la seva indiferència per les coses que s'esdevenen al nostre entorn, que constitueix una grandesa d'esperit no deixar-se encomanar per la febre progressiva del poble treballador. Mentre el poble trencades les cadenes de l'esclavatge desborda els prejudicis d'una societat vella i caduca i s'enlaire cap a alts horitzons de pau, de progrés i de llibertat, els indiferents en llur actitud volen demostrar una superioritat d'esperit i una maduresa espiritual, al no

deixar se arravatar pel torb violent de les multituds creadores, que no tenen.

La indiferència d'un moviment, sigui quin sigui, no podrà mai justificar-se. La indiferència no és cap grandesa d'ànima perquè ella és filla de l'egoisme, de la incomprenció, de l'egolatria. Es duresa de cor, absència de sentit comú, excès de vanitat.

La nostra guerra ha tingut la virtut de deixar ben aclarits els termes per la qual és moguda. Els equívocs i enganys que hom hagués pretengut de bastir a l'entorn de la nostra causa, caigueren amb las primeres runes que les bombes de la traïció féu a Espanya.

O s'és amb nosaltres o s'és contra nosaltres! O s'és lleial o s'és deslleial! O s'és sincer o s'és un farsant! No hi ha termes mitg possibles.

El militar indiferent, ha de justificar-se davant de la traïció comesa, per aquells que feren promesa de lleialtat amb les armes dels pobles, als poders republicans lliurement establerts per la voluntat del poble sobirà. Ha de dir si considera lícit i digne que qui ha prestat jurament a unes armes que el poble li posà a les seves mans per tal que ell el defensés, serveixin per a traïr-lo. O s'estima la lleialtat o no s'estima.

L'industrial, el comerciant i el banquer indiferents a la nostra tragèdia han de justificar-se i dir si consideren honrat que aquells que es vanaven d'ésser fidels a la voluntat del poble, la traïssin tan aviat els fou adversa a llurs mesquins interessos de classe privilegiada.

El catòlic, el religiós han de justificar llur indiferència i dir si consideren que és cosa de bon cristià que la creu, signe de pau i de germanor, sigui una bandera de guerra que encobreixi el crim i la destrucció.

El militar que no se li enrogeix la cara de vergonya davant de la traïció que han comès els militars feixistes a la República, no és cap indiferent; és un feixiste enmascarat. L'industrial, el comerciant i el banquer que no condemna l'atac comès a la voluntat del poble, per aquells que deien respectar-la, no és cap indiferent; és un facciós dissimulat. El catòlic, el religiós que no sen fàstic davant dels excessos innobles que s'han comès i es cometien sota, el signe de la creu a la zona franquista, no és cap indiferent; és un heretge sanguinari.

Arronsar-se d'espatlles davant dels episodis de sang que vivim; dir que el mateix li fa que quan-

yin uns com altres; desitjar que s'acabi la guerra encara que sigui amb intromissió de potències europees, tot això no és ésser indiferent; és ésser un perfecte traïdor feixiste.

FALK

C. N. T. - A. I. T.

## Normas de trabajo en que se regirá el comité de relaciones

### Campesinas de la comarca del Alto Panadés

1.º El Comité de Relaciones Campesinas estará compuesto del Secretario de la Federación Comarcal y tres delegaciones campesinas de tres diferentes pueblos de la Comarca ya sean de Colectividades, o sean de Sindicatos, teniendo en cuenta, que los delegados deberán ser, los más conocedores en trabajos agrícolas y los que se les tenga más confianza en el Sindicato o Colectividad por su actuación y capacidad organizadora.

Estos Delegados se renovarán cada seis meses, en un Pleno Comarcal donde al mismo tiempo se dará cuenta de la actividad desplegada por dicho Comité de Relaciones Campesinas.

2.º Las funciones de este Comité, serán:

a) Controlar la producción de la tierra, estableciendo una Estadística detallada de todas las cosechas por pequeñas que sean, para saber en que cuenta este Comité para verificar las transacciones comerciales con otras Comarcas sean industriales, sean campesinas.

b) Controlar las Granjas y Gallineros de reproducción o de explotación avícola, cunícula, apícula, porcina y otras, como también la producción individual de estas actividades.

c) Controlar la Administración de las Colectividades de los Sindicatos procurando que el más pequeño detalle no falte en materia Administrativa para que no se pierda el más pequeño esfuerzo de los campesinos.

d) Orientar a los individuales y a las Colectividades en las realizaciones de la Técnica y de la Mecánica moderna para el aumento progresivo de la producción y el descanso del campesinado, procurando la maquinaria que se precisa, sea a las Colectividades, sea a los Sindicatos.

Por el Comité de Relaciones Campesinas. El Secretario, S. SALCEIN.  
Vilafranca del Panadés, 9 de Noviembre de 1938.  
(Continuará)

## Esquitxos

El dolor que sentim en el més profund de la nostra ànima es promogut pel contacte permanent, en tots els seus detalls i en totes les seves vicissituds, de la gran tragèdia que viu el poble espanyol. Som testimonis d'un dels més enormes sacrificis que registra la història universal. Però, som quelcom més que simples testimonis; som autors d'una d'aquelles gestes històriques que afermen la personalitat dels pobles. Mai havíem estat tan espanyols com ara. Ha calgut que la guerra trenqués la crosta superficial de la nostra terra perquè aflueixi tot el potencial de noves i fecundes energies d'espanyolitat indomable que la vella societat s'havia entestat a cobrir amb el llot de les seves baixes passions.

D'un quilo de farina s'en paga vint-i-cinc pesetes.

El Govern tenint en compte els abusos que es cometien especulant amb les necessitats alimentàries del poble, ha decretat unes noves disposicions en virtut de les quals es creada la Intendència General de Proveïments, la qual, serà la única encarregada de fer les compres i de dirigir els articles alimentaris adquirits per als pobles d'acord segons llurs necessitats. Es el tercer o quart intent del Govern d'acabar amb els egoïsmes insaciables dels especuladors.

Voldriem equivocarnos; però, voleu dir que la farina, ara, no es pagarà a cinquanta pessetes?

## Notas Locales

La Federació Local de Sindicats Unics, en nom del company i familiars d'Antoni Ugeda Bueno, fa extensiu el seu agraïment a tots els que han contribuït a l'obra de Solidaritat en vers al esmentat company.

A començat aquesta setmana la recollida de prenes de roba i de capdals per a la campanya d'hivern d'ajut als fronts de batalla, per lo que esperem donarà un resultat positiu i que hi contribuirà tota la població.

¿No podria ésser que les autoritats competents guardessin la possibilitat de fer podar els arbres de les carreteres i passetjos públics, per quan seria molt útil i convenient per a poguer alleugerir un poc la cruesa dels propers frets de l'hivern que a passes de gegant s'acosta, i a l'ensem supliria la mancança de combustible.

### COMISSIÓ POPULAR D'AJUT AL COMBATENT

Donatis rebuts amb destí a la Campanya d'hivern del combatent:

Socors Roig Internacional, d'aquest vila 5.000 ptes. Jaume Milà, 25 ptes. Josep Farrera, 25 pesetes Elisenda Farrera, una samarreta.

(continua oberta la subscripció)

Per entregues: el dimarts, dijous, i dissabtes de 3 a 5 de la tarda a la Casa de la Vila.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

## HOJAS DE AFEITAR

a precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

## HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Penedès. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

## A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

## SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

## Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

Indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

### AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordi.

## Cooperativa de Fusters, Ebanistes i Carrossers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDIESA

GARANTIA